

Özel
petek
Eğitim Kurumları

HAYALLER KİTABI

Hayaller Kitabı
HAZIRLAYANLAR:
Petek Koleji Öğrencileri

2016-2017

Redaktör: Feryal İŞ SÖNMEZ

Merhaba,

Bizim için eğitim; umutlarımızı, hayallerimizi geleceğe en güzel şekilde taşımanın yoludur. Çocuklarımızın gelecekte yaşayacakları dünyanın hayallerini kurmak ve bunu gerçeğe dönüştürmek için çalışmak, eğitim sistemimizin özünü oluşturur. Çocuklarımız da bizimle birlikte ülkemizin yarınlarını, hayal ettiğimiz geleceği oluşturmakta ve en az bizim kadar bu mücadelenin içinde yer almaktadırlar.

Elinizdeki bu eseri okurken çocuklarımızın geçmişten ilham alarak hayal ettikleri gelecek için yazmış oldukları şiir, hikâye ve kompozisyonlarda bu mücadelenin izlerini göreceksiniz. Hepsi birbirinden güzel ve anlamlı bu eserleri okurken geleceğimizin mimarları olan bu özel çocuklarımız ile tanışmış olacaksınız. Keyifli okumalar...

Kampüs Müdürü
Gökhan AYDEMİR

Hayal edebilenler için hiçbir yer fazla uzak değildir.

İSTANBUL

Küçük bir evde anneleriyle birlikte yaşayan iki kız çocuğu vardı. Bunlardan büyük kızın ismi Şenay, diğer kızın ismi ise Ayşe idi. Ayşe 7, Şenay 12 yaşındaydı. Bir gün Şenay okuldan eve geldiğinde üstünü değiştirmeden hemen annesine gezide ilgisini çeken şeyleri anlatmaya başladı. Şenay, İstanbul'un tarihi yerlerine gitmişti. Oradaki tarihi eserleri anlatıyordu annesine. Uzun bir konuşmanın ardından "Bunların hepsini İstanbul'dan öğrendim." deyip sözünü bitirdi. Kardeşi İstanbul'un ne demek olduğunu bilmediği için:

-Abla, İstanbul kim? diye sordu.

-Hahahah!

-Anne, ablam niye gülüyor?

-Kızım İstanbul bir insan ismi değil, bir şehir ismidir.

-Peki nasıl bir şehir abla?

-Çok güzel bir şehir.

-Bana İstanbul'u gösterebilir misin peki?

-Tabii ki. Anne, bilgisayardan Ayşe'ye İstanbul'u gösterebilir miyim?

-Evet kızım, bak bilgisayar burada.

-Teşekkürler anne.

Ayşe ve Şenay birlikte bilgisayarı açtılar. Şenay, kardeşi Ayşe'ye İstanbul'un resimlerini gösterdi. Ayşe, resimlere hayran kaldı. Yemek hazır olunca anneleri onları yemeğe çağırdı. Yemek yerken Ayşe hâlâ İstanbul'un resimlerini düşünüyordu. Hayatında hiç bu kadar güzel resimler görmemişti. Annesinin sesiyle kendine geldi. Yemeğini hızlıca bitirdi. Yemekten sonra hep birlikte koltuğa oturdular. Çocuklar film izlerken, anneleri de çocuklarına ve kendisine yelek örüyordu. Film süresi bitince Ayşe ve Şenay dişlerini fırçaladılar. Yatağa yatmadan önce son hazırlıklarını yaptılar. Şenay yatağına yatmaya giderken, Ayşe annesinin yanına gitti.

Televizyon izleyen annesine:

-Anne, ben İstanbul'u çok sevdim. Oraya tek başıma gidebilir miyim?

-Kızım, üzgünüm ama sen daha çok küçüksün. Oraya tek başına gidemezsin. Eğer İstanbul'u görmeyi çok istiyorsan bir gün hep beraber gidebiliriz.

-Ama neden tek başıma gidemiyorum? Ablam neden tek başına gidiyor?

-Çünkü sen daha küçüksün. Biraz daha büyümen gerekli, sen de kocaman bir kız olduğunda tek başına seyahat edebilirsin. Ablam senden büyük olduğu için tek başına gidebiliyor. Yatma saati geçmek üzere, hadi kızım yatmaya.

-Tamam, yatmaya gidiyorum. İyi geceler anne.

-İyi geceler benim özgür ruhlu kızım.

Ertesi gün ikisi de okula gitti. Teneffüste Şenay arkadaşlarına "İstanbul kim?" deyişini anlattı. Ayşe ise öğretmenin yanına gitti . Öğretmene:

-Öğretmenim, bazı şeyleri yapmak için büyümek mi gerekir?

-Evet Ayşe. Nereden aklına geldi bu soru?

Ayşe İstanbul'a tek başına gitmek istediğini anlattı. Sözü bitince öğretmen:

-Ayşeciğim, bu konuda annen haklı. Hem niye İstanbul'a tek başına gitmek istiyorsun?

-Çünkü oraya hiç gitmedim. Orayı tek başıma görmek istiyorum. Bunu yaparsam oraya ilk kez ayak basan kişi benmişim gibi hissedeceğim. Bu hissi tek başıma yaşamak istiyorum.

-Tamam Ayşe. Tek başına gidebilirsin tabii ki. Ama bunun için biraz daha büyümen gerek. Dışarı çok tehlikeli olabilir. Yolunu kaybedebilirsin. Bu senin güvenliğin için önemli.

-Tamam Öğretmenim, dedi Ayşe.

O sırada zil çaldı. Ayşe öğretmenin yanından ayrıldı. Öğretmen yazılı yaptı. Ayşe'nin içi rahatladı. Her gün konu tekrarı yaptığı için sınavı iyi geçti. En yüksek notu aldı. Teneffüste Şenay Ayşe'nin yanına gitti.

-Yazılıdan yüz aldım abla!

-Aferin Ayşe! dedi ablası ve kardeşini öptü.

Bütün dersler bitince iki kardeş okulun bahçesinde buluştular. Şenay Ayşe'nin elini tuttu, birlikte eve doğru güle oynaya yürüdüler.

Eve varınca üstlerini değiştirdiler. Akşam yatma vakti geldiğinde Şenay yatağına doğru yürürken Ayşe annesinin yanına gitti ve annesine:

-Bugün okulda öğretmenimle konuştum anne. Sen haklıymışsın. Dışarıda benim bilmediğim bir yığın tehlike ile karşılaşabilirim. Tek başına bir yere gitmek için biraz daha büyümem gerek.

-Aferin kızım. Ben bunu senin iyiliğin için söylüyorum.

Bu sözden sonra Ayşe, hızlıca yatağına koşup yattı. İnsanlar uyuyunca büyüyorlardı. Ayşe de hemen büyümek için hızlıca uykuya daldı.

Zaman geçti. Ayşe büyüdü. Ablası Şenay üniversiteye başladı. Bir cumartesi günü ablası Şenay, araştırma için okuluna gitti. Ayşe evde kalmıştı. Kahvaltısını bitirip dişlerini fırçaladı. Annesinin yanına gitti. Ona küçüklüğündeki konuşmayı hatırlatıp:

-Anne, İstanbul'a gidebilir miyim? Lütfen. Hem küçükken sen büyüyünce gidebilirsin demiştin. Artık büyüdüm.

-Tamam kızım. Ama çok dikkatli ol.

-Yaşasın! Çok teşekkür ederim anne.

-Bir şey değil kızım.

Ayşe hemen çantasını hazırladı. Annesiyle otobüs durağına gittiler. Bir süre bekleyince otobüs geldi. Annesi Ayşe'yi otobüse bindirdi. Ayşe yolda ablasını aradı. İstanbul'a gidebileceğini hatta yolda olduğunu söyledi. Ablası Şenay güldü ve iyi yolculuklar dileyerek dikkatli olmasını söyledi.

Bir süre sonra Ayşe kendini İstanbul'un tarihi eserlerinin karşısında buldu. Gördüğü güzellikler karşısında ağzı açık kalmıştı. Burası ne kadar harika bir yerdi.

Bir kişinin "Daha gezecek çok yer var, o kadar fazla eser var ki." dediğini duydu. Daha da heyecanlandı. Demek ki bu güzel gezi hemen bitmeyecekti. Hemen çantasındaki fotoğraf makinesini çıkardı. Beğendiği her yerin fotoğrafını çekti. Aslında gördüğü her yeri çekti. Çünkü her yer çok güzeldi. İstanbul'un neresinin fotoğrafı çekilmezdi ki...

AZRA TEZCAN

15 TEMMUZ GECESİ

15 Temmuz günüydü,
Sabah aydınlık gece karanlık,
Mermiler havada uçtu,
Yılmadı bu insanlık!

Sanki bir düşmancasına
Sıktılar bu millete,
Karabasan gibi çöktüler,
Gecenin kara yüzüne.

Hainler bir bir
Sıralara dizildi.
Gözler ise hep birden,
Vatana çevrildi.

Çıkin dedi sokaklara
Yürekli başkomutan!
Çiğnetmedi vatanını,
Yüreği aşkla yanan!

Allahu ekber nidalarıyla
İnledi sokaklar.
Haklarını helal eyledi,
Şanlı yiğitlere analar.

Bizim Koçyiğitlere
Neylesin zulüm.
Zor geldi Türk'ü silmek,
Tarihe gömüldü ölüm.

TAHA BİLAL BEKDAŞ

DOĞRU OL

Yalanın kanadına sığınma,
Doğrudan yana ol!
Yaptığın yanlış da olsa,
Söyle rahat ol.

Vicdan azabın
Hiç bırakmaz seni,
Sen koştukça
O kovalar seni.

Ortaya çıkarsa yalanın,
Pişman olursun sonra.
Tir tir titrersin,
Cezasını da çekersin.

Yanlış mı yaptın?
Git, özür dile!
İş işten geçti mi,
İster dile ister dileme.

EVİN ZEHRA ÇELİK

EY YÜREKLİ YİĞİT!

Ey yürekli yiğit!

Sanadır döktüğüm kanlı yaşlar, sana! Sanadır yazdığım bu haykırış, sana!

Sen ki canından geçtin millet aşkına, sen ki siper ettin göğsünü vatan uğruna... Bu destan senin, bu yürek senin. Gökte uçan kuş senin, dalgalanan bayrak senin. Al bayrağı takiver ardına da bak, bu özgürce okunan selalar senin!

Al kanının gözyaşlarımızla birleştiği an; "Allah Allah" nidaları, sela sesleriyle birleştiği an gönlün huzurla dolsun. Yüce bayrağı elimize alıp yollara düştüğümüz gün yeniden doğduğumuz gündü. Zifiri bir karanlıktan yollara düştüğümüz gündü. Attığın ilk kurşun ihaneti alından vurdu. Şimdi sana hangi şiiri yazsak da, anlatsak yiğitliğini. Hangi destana sığırsak mertliğini. Hangi sokak belı bükülmeden taşır ki o mübarek ismini.

Ey şehit oğlu şehit! Bir kurşunla şaha kalkan bu millet sana namusunu borçlu. Yediği, içtiği nimeti, güldüğü ailesini, ağladığı omuzları borçlu.

Ardından dökülen gözyaşı da, uğruna yakılan ağıtlar da yetmez sana. Sen peygamberin yanında, en layık olduğun yerdesin şimdi.

Bu aziz vatan, bu şanlı millet ne seni ne de o karanlık geceyi hiç unutmayacak.

Ruhun şad olsun.

RÜYA İŞLEK

DOĞRULUK

Saygılı ol herkese,
Doğru ol bence,
Dürüst ol herkesle,
Sen çalış derslerine.

Dürüst ne biliyorsun,
İnsanlık ne diyorsun,
Benim söylediğim sözleri,
Dikkatle işitiyorsun.

Doğruluktan şaşma,
Dürüstlüğü bırakma,
Ne olur bırakma,
Sen yolundan şaşma!

BURAKCAN ALTUNTAŞ

15 TEMMUZ GECESİ

Kumpaslar, sinsi planlar,
Yıllar önce kuruldu.
Din, iman, eğitim diyerek
Milletimiz uyutuldu.
15 Temmuz gecesi,
Uçak ve silah sesi,
"Ne oldu?" dedi önce halk,
Nedir bu neyin nesi?
"İnin!" dedi meydana,
Liderimizin gür sesi!
Sinmedi halkımız,
Döküldü sokaklara,
Göğsünü siper etti
Bu şanlı vatana.

RÜVEYDA SEVDE AYDIN

15 TEMMUZ GECESİ

Bıkmadan, usanmadan,
Korkmadan, korunmadan,
Gittik vatan uğruna,
Bayraklarla havalimanına.

Derdimiz vatandı,
Tek yürek bayraktı.
Biz gidince oraya,
Yüreklerimiz birer tanktı

Bayraklar ellere sarılmış,
İnmiyor göklerden,
Sanki kıyamet kopuyor
Ama korkmuyoruz hainden.

Gözlerimiz yaşlı,
Ellerimiz Rab'e açılmış!
Dilimizdeki dualar,
Topu tankı aşmış.

Vermedik vatanımızı,
Bir kahpenin eline.
İşte geldi demokrasi,
Hak ettiği yere.

BİLLUR ERSOY

15 TEMMUZ

Art arda patlamalar içimizi dondurdu,
Koca yürekli Ömer hayalimizi korudu.

Saat gece yarısı bir ses var her yerde,
Halkı içten titreten bir korku yüreklerde.

Bir millet bekliyor, vatani kim kurtaracak?
Bu yüce vatani, kim ayakta tutacak?

Herkeste bir umut; Türküz biz çocuk!
Peygamberin izinden hakıyla yürüyen.

Boğazlar düğüm ve her yerde tanklar
Ama onların önüne korkusuz bir millet yatar.

Hainler avlanır, Ömer vurulur göğsünden.
Her yerde aynı ses "Bu vatan kurtulur ölümden."

Bu ümmetin ezanı, bu milletin bayrağı,
Yeri göğü inletir "Allahu ekber!" nidaları!

Dik tut başını, ey Millet-i Âliye!
Hainlere sakın ha boynunu eğme!

Sen sakın unutma, ey Asım'ın evladı!
Hiç dinmeyecek ezanları, hiç bitmeyecek umutları.

Şehit vatani uğruna ölünce şehittir.
Ve biliniz ki, şehit hiç ölmeyen yiğittir.

ELİF EYLÜL GÜRKAN

MUTLU PRENS

Her kitapta farklı konular, farklı bilgiler vardır. Verilen bilgiler genellikle öğüt vericidir. Her kitap da farklı hikâyeler, farklı güzellikler demektir tabii. Mutlu Prens kitabı da bu kitaplardan biri.

Bana göre Mutlu Prens, çok akıcı bir kitap. Yani insanın okudukça okuyası geliyor. Bir sonraki sayfada ne olacak diye merak uyandırıyor. Kitapta verilen öğütler oldukça anlamlı. Örneğin kitaptaki hikâyelerin birinde, verilen can o kişi için değer mi ya da yaptığın çabalara değdi mi gibi sorulara cevap aranıyor. Anlatılan başka bir hikâyede ise vefa konusu işlenmiş. Kitabın bu konudan bahsetmesi oldukça yerinde olmuş. Zaten seçilen konuların her yaşa hitap etmesini ve hikâyeler aracılığı ile aktarılmasını çok beğendim.

Genç, yaşlı herkese tavsiye ettiğim kitaplardan biri de artık "Mutlu Prens".

ESMA ULUÇ

DOĞRULUK

Doğruluk fazilettir, en güzel meziyettir,
Hem Őeref hem izzettir.
Sevgi ve Őefkatle dol,
Sen her zaman doğru ol!

Kumarcıya yanaŐma,
Yalancıya daniŐma,
Sen bu yoldan hiċ ŐaŐma.
Her zaman doğru ol!

Kalpleri daraltma,
İnsanları yanıltma,
Sen bu düŐünceyi unutma,
Her zaman doğru ol!

Yalan yanıŐa karıŐma,
Dürüstlüğünü hiċ bozma,
Pis iŐlere bulaŐma,
Sen her zaman doğru ol!

YanıŐ sze göz yumma,
Karakterini batırma,
Őerefini hiċ satma,
Sevgi ve Őefkatle dol,
Sen her zaman doğru ol!

SAİM EFE TÜYSÜZ

GÜZEL MEVSİM BAHAR

Bahar mevsimi çok güzeldir. Bu mevsimde ağaçlar çiçek açar. İnsanların içleri neşe ve mutlulukla dolar. Bu mevsim doğaya, insanlara, hayvanlara çok güzel bir enerji verir; insanların ruhu baharda açan çiçekler gibi açar ve temizlenir. Benim için bahar mevsimi çok önemlidir çünkü kalbim sevgi ile dolar ve hiç hissetmediğim güzel duyguları hissederim.

Bahar mevsimi bir nevi temizlik mevsimidir. Mesela; insanların kalpleri temizlenir, doğa kendini temizler ve çok güzel bir görüntü oluşur. İçime en çok bu mevsimde sevinç doğuyor. Sanki yeni bir başlangıç yaparmışçasına başlarım ben bu mevsime ve tüm kötülükleri arkada bırakırım. Bahar mevsiminde ağaçlarda nasıl çiçek açıyorsa benim de yüreğimde tertemiz çiçekler açar. Belki de bu yüzden çok seviyorum bu mevsimi, insanları kötü duygulardan alıkoyabildiği için seviyorum.

Bahar mevsiminde sanki dünya temizleniyor. Hayat daha bir anlam kazanıyor, daha bir deli dolu geçiriyorum bu mevsimi. Yeşillikler açınca her şey daha da anlam kazanıyor. Bu mevsim sanki çocuklara armağan edilmiş. Rahatça koşsunlar, eğlensinler, oynasınlar diye var gibi. İşte baharın bu çocuksu halleri beni çok mutlu ediyor diğer mevsimlere nazaran daha çok hissediyorum özgürlüğü, hem de göklerde özgürce uçan bir kuş gibi. Evet, bu mevsim bana özgürlüğü hatırlatıyor ve istediğim her yere uçabilmişim hissini veriyor. Ben bu mevsimi özgürlüğü hatırlattığı için seviyorum. Kuşlar, böcekler o kadar özgürler ki işte bu benim hoşuma gidiyor, bu mevsimden özgürlük tadı almak hoşuma gidiyor belki de.

Baharda insanlar yürekleri temizlesin ki yeni bir başlangıç yapabilsinler. Doğanın güzelliğini insanlar bozmasın. Doğa sadece bu mevsimde değil her mevsimde temiz kalsın, insanlar hep sevsinler birbirlerini hem de hiç ayırım yapmadan. Her insan bilsin yaşamın, sevginin kıymetini ve bahar mevsiminin tadını doyasıya çıkarsınlar. Bahar mevsimi sevgi ve temizlik mevsimidir. Kalplerimizi ve bu güzel doğayı temiz tutalım, bizlerin de asıl baharı başlasın.

MERYEM İLAYDA GÜZELDERE

DOĞRULUK

Dođruluk dűrűstlűktűr, mutluluktur dođruluk
Sevgidir, merhamettir, erdemdir doğruluk.

Doğruluk insanlık, doğruluk ulu ınar
İnsanlığa gűneřtir, bir gűldűr dođruluk.

Doğruluk insanlığı yaşatan nehir
O nehir kurursa kalır mı insanlık.

Doğruluk insanlara can suyu,
Doğruluktur insanlığın giriş kapısı.

LEYLA SŪEDA ODUNCU

HALEP

Nasıl bir dünyada yaşıyoruz? Çocukların, kadınların, Müslümanların katledildiği bir dünya. Sessiz kalmamızın sebebi ne? Belki de konuşsak, baş kaldırsak zalimlere bitecek bu zulüm, işkence. Tepkilerimizi sakladığımız sürece masumlar acı bir şekilde can verecek. O masum küçük çocukların suçu ne? Daha dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmeyen bebeklerin suçu ne? Önceden ayakkabısız çocuklar vardı, şimdi ise çocuksuz kanlı ayakkabılar var. Mazlumların kanını hiç umursamadan, soğukkanlı bir şekilde alıyorlar. Hani nerede bizlerin adaleti? Bu kadar mı değersiz bir insanın canı.

Berberer olup sesimizi tüm dünyaya duyurmalıyız. Çünkü Halep gözümüzün önünde günden güne katlediliyor. Müslümanlar olarak birlik ve beraberliğimizi kuvvetlendirmeliyiz. Kardeşlerimizin elinden sımsıkı tutmalı, en büyük güçleri ve umutları biz olmalıyız. Tek bir yumrukla zalim ve kansızlara en büyük darbeyi biz vurmeliyiz. Asıl köklerimizden terk edip aslımızdan uzaklaşmamalıyız. Birbirimize sahip çıkmalıyız, Müslümanları çeşitli oyunlarla bölmek isteyenlere kim olduğumuzu göstermeliyiz. Oradaki kardeşlerimiz bir umut ışığı bekliyorlar, yollarını aydınlığa kavuşturacak bir ışık. Bu umut, bu ışık biz olmalıyız. Yüce Allah'ın bizlere bahşettiği iman gücünü onlara göstermeliyiz. Gücümüz imanımızı, imanımız gücümüzü artıracaktır.

Halep için dua etmeli, kardeşlerimizin sesine kulak vererek onlara yardım etmeliyiz.

MERYEM İLAYDA GÜZELDERE

İNSANLIĞIN ÖLÜMÜ

Halep'teki savaş sadece masum Müslümanlar ile damarlarından zalimlik akan vicdansız katillerin savaşı değil, aynı zamanda insanlığın ölümünün filmidir. Çünkü insanlık, Halep'in yanışını hiçbir tepki göstermeden sadece izleyerek Halep'te ölmüştür. Bir emir ile bu katliamı rahatlıkla durdurabilecek devletler, durdurmayı değil de yüzlerce insanın ölmesini tercih etmiştir. Ölmüş annelerine sarılarak, hiçkırta hiçkırta ağlayan küçük çocukların, kanlar içinde kalmış kundağa sarılı bebeklerin başında feryat eden annelerin yakarışlarına kulaklarını kapatıp sessizce, Halep'in bir kan gölüne dönmesine izin vermiştir.

Halep'teki savaş bitti belki fakat ardında asla değiştirilemeyecek kanlı izler bıraktı. Masum çocuklar, bebekler, kadınlar, yaşlılar, savunmasız insanlar ya kurşuna dizilerek ya açlıktan ya da canlı canlı yanarak öldüler. Yüzlerce çocuk yetim ve öksüz kaldı, belki de anne ve babalarının ölümünü izledi. Halep'teki insanlar hala aç ve susuz korku içerisinde katliamdan arta kalan eşyalarını da bırakıp bir an önce memleketlerinden ayrılmayı bekliyorlar. Anneler ölen çocuklarına yakarırcasına ağlıyor. Her gün binlerce gözyaşı dökülüyor ve bütün bunlar olurken Batı Halep'te kutlamalar düzenleniyor. Dünyanın geri kalanındaki insanların neredeyse hiçbirinin haberi bile yok. Peki neden? Neden Amerika, İngiltere veya bu gibi ülkelerde herhangi ufak bir gelişmeyi duymayan bile kalmıyor iken, Halep'teki katliamdan kimsenin haberi yok? Müslüman oldukları için mi yoksa önemli olmayan bir ülkenin, önemli olmayan vatandaşları oldukları için mi?

İnsanlığın yaptığı bu ayırım yüzünden bu katliam belki de birkaç güne unutulup gidecek. Müslümanları zalimce katleden vicdan yoksunlarını kimse suçlamayacak. Açık açık yaptıkları soykırımdan onları kimse sorumlu tutmayacak. Bir insanı öldürmenin cezası müebbet iken yüzlerce insanı öldüren zalimler elini kolunu sallaya sallaya dışarıda gezinecek, hatta yaptıklarıyla övünecek.

Bu sadece Halep ile ilgili bir mesele değil. Halep sadece insanlığın ölümünü kanıtlayan bir olaydı. Asıl mesele insanlığın, masumun yanında değil de zalimin yanında olması! Eğer bu böyle devam ederse kural veya kanun diye bir şey kalmayacak. Masum insanlar yok yere katledilmeye devam edecek. Ortada hiçbir şey yokken teröristlerden oluşan gruplar, savunmasız ve masum insanların bulunduğu ülkelere zor kullanarak girecek; insanlarını vatanlarından çıkarıp kendileri yerleştirecek. Bu ne kadar aykırı bir davranış olsa da kimse sesini çıkartmayacak. Daha fazla geç olmadan el ele verelim; gelin hep beraber bu zulme "DUR!" diyelim.

CEYDA GÜL DİNÇER

İnsanlığın Öldüğü Yer: HALEP!

İnsanlar ne zaman bu kadar acımasızlaştı? Ne zaman masum insanların kanlarını dökmekten zevk alır hale geldiler? Bunun yanında, ne zaman gözümüzün önünde işlenen cinayetlere göz yumar, kulaklarımızın dibindeki yardım ılıklarına kulak tıkar olduk? Kısacası insanlık ne zaman öldü? Bunların hepsi sadece beş harf, iki hece bir kelimenin içinde gerçekleşiyor: Halep!

Bir zamanlar sokaklarda oynayan çocukların oynadığı parklar şimdi diğer insanların mezarları olmuş. Etrafta duyulan şen kahkahalar acı feryatlara dönüşmüş, işinde gücünde insanların dolaştığı sokaklar ellerinde silahlarla dehşet saçan askerlerle dolmuş durumda. Masallardaki kadar olmasa da mutlu olan bu şehir şu anda ölüyor. Sadece gözlerini değil yüreklerini de hırs bürümüş olan kişiler gözlerini kırpmadan masum insanları öldürüyor. Ve kimse yardım etmiyor. Neden? Neden bu kadar sessiz herkes? Çocuğunun dizi kanasa yaygarayı koparan ya da bebekleri acıkınca endişelenen kişiler... Kolları kopan, vahşice öldürülen ya da ölen annesinin başında "Anne!" diye haykıran çocukları görünce neden ses çıkarmıyorsunuz? Haberleri izleyip iki gün kınıyorsunuz, sosyal medyada fotoğraf

paylaşıyorsunuz. Peki o çocuğun hissettiklerini hissediyor musunuz? Siz sadece vicdanınızı rahatlatmaya çalışıyorsunuz. Bunlar da unutulmayacak mı! İki gün yayınlanacak, konuşulacak, yardım toplanacak daha sonra unutulacak. Daha önce de olduğu gibi!

İnsanlar ölüyor, öldürölüyor. Masumlar kurban, caniler katil, izleyenler ise şahit. Biz de şahidiz. Korkarım ki sadece şahit değiliz, sıradaki kurban da biziz! Sözün bittiği, insanlığın öldüğu yerdeyiz...

AZRA AYDIN

**ŞEHİT TORUNLARINDAN
ÇANAKKALE'YE
MEKTUPLAR**

Dedeciğim,

Mektubunu aldım, çok sevindim. Merak etmeyin, ben de oldukça iyiyim.

Dün bir Rus erzak gemisi ele geçirdik, içindekiler Türklerin esirlere iyi davrandıklarını bildikleri için diremediler. Üzerinde Fransız bandırası vardı ama içeridekiler Rus idi. Onları sorguladık; Rusların Karadeniz'de gemilerinin kalmadığını, bu geminin Marmara'da demirli olan bir Fransız gemisi olduğunu söylediler. İçerisindeki erzağı at arabalarına yükledik. Bizim köyümüz cepheye yakın olduğu için oraya gönderdik. Ayrıca askerler cephedeyken köylüler köyü terketmezse Rum çetelerinin oralara saldırmaktan çekineceğini söylediler. Bu yüzden köyü terketmeyin.

Toplar son üç gündür hiç susmuyor. Allah'ın izniyle biz susturacağız onları! Almanlar bize yeni silah gönderdi, yarısını da ön cepheye kendi askerlerine iletmemizi istediler. Bu silahlar epey işimize yaradı.

Sen merak etme Rabb'imiz bizim yanımızdadır. Annem ve kardeşlerim önce sana sonra Allah'a emanet... Mektubunuzu bekliyorum.

Torunun Muzaffer

AHMET TAYYİB EREN ACUN

Ey Şehit Oğlu Şehit!

Geride bıraktığın bu ÷lke sana minnet borçlu. Canını, malını, onurunu borçlu. Korkma, sana bir yok oluş mektubu değil, senin bir kurşununla kurtulmuş milletin teşekkürüdür bu. Fakat ne yazsak da yetmez kelimeler seni anlatmaya. Bu cennet vatanın uğrunda şehit olsak, toprağı sıksak da şüheda fışkırsa yine doldurmayacak yerini.

Sıktığın kurşunla bir kalleşi öldürürken bizleri korkunç bir ihanetten kurtardın. Senin göğsündeki mermi bizim yüreklerimizdedir şimdi. Senin yolun bizim yolumuzdur. Sıktığın kurşun, döktüğün kan uğrunda yürüyeceğiz. Söz veriyoruz! Bu ÷lkeyi, bu vatani, bu aziz milleti, bu kutsal toprakları korumak boynumuzun borcudur artık. Bu, şüphesiz ki hak bir davadır.

Teşekkürler... İmanla dolu göğsünü bu vatan uğruna siper ettiğın, kurşunla yüz yüze geldiğın an gözünü dahi kırpmadığın için. Teşekkürler... Bu vatan, bu millet uğruna hayatının baharında hiç şüphe etmeden canından vazgeçtiğın için. Ve özür dileriz; seni hayatta tutamadığımız için. Mekânın cennet, dostun Hz. Muhammed (S.A.V.) olsun. Göğsündeki iman, makamını nurla doldursun.

ELİF EYLÜL GÜRKAN

Aslan Babam,

Sana bu mektubu yazıyorum. Çünkü cephede yine savaş var. Ben şehadet şerbetini tadarsam sakın arkamdan ağlamayın. Çünkü ben atamın izinde orada da orduda olacağım. Anama, bacıma, gardaşıma, Ertugrul'a olan sözümü tuttum, onlara söyle. Ve öbür dünyada da sözümü tutacağım. Burada hiç durmayan, aman dinlemeyen bir savaş var. Birçok gardaşım şehadet şerbetini tattılar. Belki sen bu mektubu okuduğunda ben de o şerbetten tatmış olacağım. Ben vatanıma, milletime olan borcumu ödeyebilirdiysem ne mutlu bana! Komutanımın emriyle savaşa gidiyorum. Hakınızı helal edin.

Allah'a emanet olun.

HASAN İLKER AŞIK

15.03.1915

Garip Anam,

Burada çok zor hallerdeyiz ama vatan için her şeyimi vermeye hazırım. Kardeşime çok iyi bak, bak ki abisiyle gurur duysun. Vatan uğruna değil birimiz, hepimizin canı feda olsun. Yeter ki vatan sağ olsun. Alt cephede Mustafa Kemal'in cephesinde çok zayıflar verdirilmiştir gavura. Sen merak etme, dönemezsem düşün ki vatani korumak için gittim. Burada bize gözcülük vazifesi verdiler ama ben vatanım için göğüs göğüse çarpışacağım günü bekliyorum. Saldırıları dört koldan devam ediyor. Beni merak etmeyin! Eğer dönmezsem bilin ki bu beden bu kutsal toprakla bir bütün olmuş, şehadetin o doyumsuz şerbetini içmiştir artık!

Allah'a emanet olasınız.

İSA SELİM KAAAN

Canım Babam,

Babacığım, aklın hiç arkada kalmasin; biz iyiyiz sadece seni çok özledik. İnşallah cephede kötü şeyler yaşanmıyordur; siz orada bizler için, bu güzel topraklar için savaşırken bizler de burada sizler için dua ediyoruz. Biz size güveniyoruz siz bu toprakları zalimlerin eline bırakmayacaksınız. Allah biliyor biz sizler için çok dua ettik, yüce Rabb'im bu dualarımızın karşılığını er ya da geç verecek. Biz size güveniyoruz, siz de kendinize güvenin ve asla umudunuzu kaybetmeyin. Biz alnımızın teriyle bu savaştan çıkacağız.

Babacığım, ben senin hep arkadayım, senin gibi bir babanın kızı olduğum için çok şanslıyım; çünkü sen çok cesur bir insansın ve vatanın uğruna canını vereceğini biliyorum. Canın pahasına olsa bile sen bu ülke için her şeyi yaparsın. Ben sana layık bir evlat olmak için burada size dua edip namaz kılıyorum. Allah ülkemiz için inşallah en hayırlısını nasip eder. Siz askerlerimiz bilin ki bizim yüreklerimiz sizin yüreklerinizin yanındadır. Allah sana ve arkadaşlarına güç kuvvet versin. Ben inanırım ki sizler ülkemizi o zalimlerin eline vermemek için her şeyinizi ortaya koyacaksınız. Biz iman gücümüzle bu savaşın da altından kalkacağız. Şunu hiç unutmayın biz sizlerin hep arkasındayız ve size olan inancımız tam.

Babacığım bu kutlu savaşta asla umudunu kaybetme, eğer ki kaybedersen bu mektubumu tekrar oku. Ben bu mektubu sana güç versin diye yazıyorum. Allah sizler gibi vatani uğruna canını feda edebilecek yiğitler versin bize. Bu savaş şerden çok hayırlara vesile olur inşallah. Umudunuzu asla kaybetmeyin eğer gücünüzün bittiğini düşünürseniz bizlerin gönüllerinin sizlerin yanında olduğunu hatırlayarak güç bulun. Babacığım seni çok seviyorum ve senin gibi bir babam olduğu için çok mutluyum. Bu kutlu savaşta ALLAH yar ve yardımcımız olsun.

MERYEM İLAYDA GÜZELDERE

Selamün Aleyküm Anacığım,

Nasılsınız, iyi misiniz? Ben iyiyim, merak etmeyin. Duyuyorum ki bize, cepheye çok yardım gönderiyormuşsunuz; tüm Anadolu seferber olmuş elindekini avucundakini askerler için veriyormuş. Allah razı olsun, sizler arkamızda oldukça biz yenilmeyeceğiz, dualarınız bizimle olsun.

Burada hal öyle ki bu savaş ayrı bir savaş. Düşman cephane yönünden çok gelişmiş, tonla askeri var. Biz onlara göre hem sayıca hem de cephane yönünden çok geriyiz. Yemeğimiz çok az, günde ya yarım ekmek ya da hoşaf. Bazen onları bile bulamıyoruz. Kalın giysilerimiz yok, donuyoruz. Soğuktan şehit olan arkadaşlarımız bile var.

Ana bu saydıklarım aslında bir hiç. Biz burada vatani milleti koruyoruz. Sizin için, gelecek nesil için savaşıyoruz. Bu vatan bizim, biz olduğumuz sürece içiniz rahat olsun. Bu cihanda ne kadar şehit, gazi gelip geçmişse onlar gibi biz de canımızı feda etmeye hazırız. Bu vatani korumak bizim görevimiz ve merak etmeyin biz görevi layıkıyla yapıyoruz. Yeni nesillere bakıp onları büyötmek de sizin göreviniz ve sizin de bu görevi hakkıyla yerine getireceğinize inanıyorum.

Ben gayet iyiyim ve burada vatanım uğruna savaştığım için çok mutluyum. Buradaki herkes elinden geleni yapıyor ve dualarını edip tevekküllerini tamamlıyorlar. Gidip de dönmemek, gelip de görememek var; hakkını helal et. Sağlıcakla kal, Allah'a emanet ol anacığım.

BURAKCAN ALTUNTAŞ

Benim Aslan Ağam,

Şimdi sen oralarda ne haldesin kim bilir? Bu mektup bile sana gelir mi gelmez mi bilemem. Az daha çabalayın, bu vatanı kimse elimizden alamaz gayrı. Gelip size yardım etmeyi öyle isterdim ki... Anamla yeni çarıklar yaptık, gönderdik, ayakların üşümesin diye.

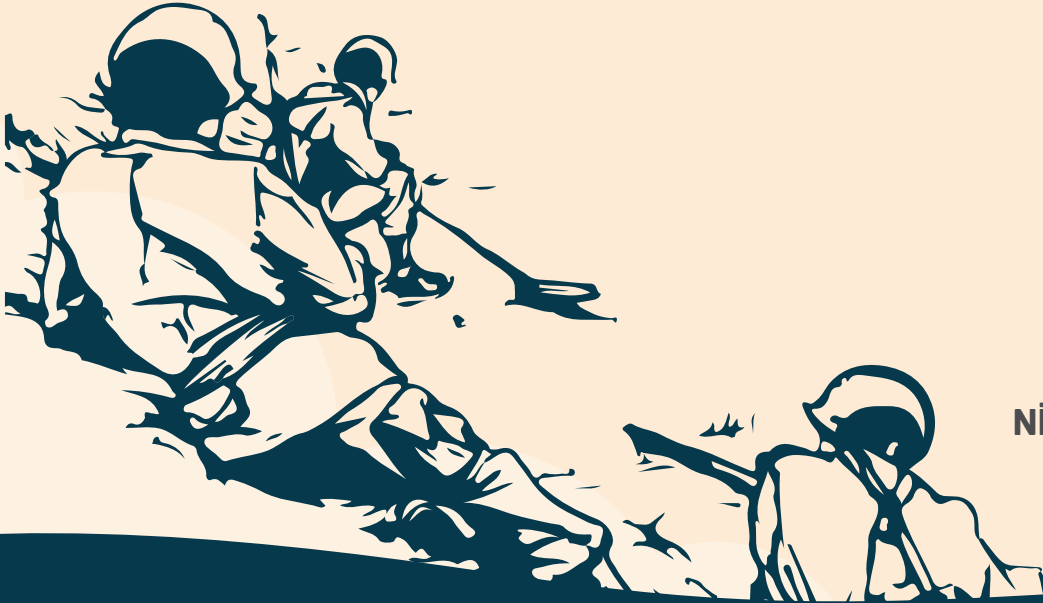
Biz hepimiz iyiyiz, hepimiz sana hasretiz. Senden gayrı, vatandan gayrı derdimiz, tasamız yok bizim. Anam, babam herkese seni anlatıp "Aslan oğlum vatan için savaşıyor." diyor. Bıraksak babam da gelecek amma onu bırakmayız. Geçen hafta yine şehit haberleri geldi. İnşallah sen iyisindir. Gözümüz yollarda seni bekliyoruz ağam. Seni çok özledik, seni de vatanımı da Allah'a emanet ettim gayrı!

MERYEM HALE DUR

Ey Koca Yüreklim, Cesur Yüreklim,

Sen gittiğinden beri yüreğim ağrıyor. Sana bir şey olacak diye çok korkuyorum. Uzun zamandır senden haber alamıyoruz, içim içimi yiyor. Gittiğinden beri yüreğim parçalanmış gibi sanki. Ancak döneceksin, biliyorum. Vatanını koru, koru ki bu topraklar için ölenlerin kemikleri sızlamasın. Allah'ım cephedeki bütün askerlere güç, kuvvet ve sabır versin, korusun onları! Koca yüreklim inşallah bu mektup sana ulaşır. Allah'a emanet ol babam.

Kızçen

NİSA NUR ODABAŞ

29/04/1915

Sevgili Ailem,

Dün Seddülbahir Cephesi'nin içinde bulunan Kitre köyünde saldırıya uğradık ve ben de oradaydım. Düşman sayıca fazlaydı, az kalsın geri çekiliyorduk. Çok şükür, Rabb'im de yardımıyla biz yine de düşmanı yarıp geçtik. Merak etmeyin ben küçük bir sıyrıkla kurtuldum. Burada bir arkadaşım vardı, adı Kasım; şehit oldu, üzüldüm, daha 17 yaşındaydı.

Burada bize bazen hoşaf bazen de çorba veriyorlar. Anne, burada savaşırken sahip olduğumuz nimetlerin kıymetini daha iyi anladım, senin yemeklerinin tadı ve kokusu hâlâ aklımda. Bir de senin kokun, köyümün kokusu... Cephedeki kan kokusuna inat beni ayakta tutuyor.

Peki siz ne yapıyorsunuz, durumunuz iyidir inşallah! Köyde bir karışıklık yok değil mi? Buraya haber geldi; Ermeniler Ruslar ile iş birliği yaparak karışıklık çıkartıyorlarmış, kendinize iyi bakın. En kısa zamanda tekrar yazmaya çalışacağım. Sizleri sevgiyle ve hasret ile öpüyorum. Hakkınızı helal edin...

HÜSEYİN EMRE İÇÖZ

Sevgili Babacığım,

Ŗu an neredesin, kiminle savaşıyorsun, bu mektuba ulaşabilecek misin bilmiyorum. Sadece bir hiç uğruna orada olmadığını biliyorum. Göklerde yankılanan Ŗehadetlerin, dalgalanan bayrakların boşuna olmadığını biliyorum. Bu bağımsızlık mücadelesi sadece sizin savaştığınız bir mücadele de değil. Hepimiz savaşıyoruz; genciyle, yaşlısıyla, kadınıyla, çocuğuyla... Sadece Türk askerleri değil Türk kadınları da vatan için, bağımsızlık için çok fedakarlık yapıyor.

Burada sizin yanınıza gelip düşmana cephe almak isteyen o kadar çok Türk kadını var ki... Ocaklarına ateş düşen aileler de var burada. Daha geçen gün aldık haberini: Ŗahide ablanın kocası Ŗehit düşmüş kanlı cephelerin birinde. Sonradan duyduğumuza göre aynı birlikteymişsiniz. Siz onu toprağa gömerken Ŗahide abla da onu kalbine gömdü. Bir aileye, bir ana ocağına daha ateşin düştüğüne Ŗahit oldum.

Annem, ben, kardeşim... Hepimiz korkuyoruz. Bir gün senin de kanın akar, vatan toprakları bir de senin kanınla yıkanır diye korkuyoruz. Fakat hepimiz de biliyoruz ki babacığım, sen ve senin gibi kahramanların kanları aktığı için bu vatan toprakları ilelebet bağımsız ve bizim kalacaktır.

AZRA AYDIN

Canım Ağabeyim,

Son mektubunda bize mektubu okur okumaz yazmamızı ve bizi çok özlediğini söylemişsin. Biz de hemen kâğıdı, kalemi aldık ve yazıyoruz.

Mektubunda nasıl olduğumuzu sormuştun. Biz çok iyiyiz. Kalbimiz güven, cesaret ve azimle dolu. Siz gittikten sonra annem çok üzüldü, tarladaki işlerin hiç bitmeyeceğini; cephedekilere aş-ekmek, yardım gönderemeyeceğini düşünüyordu. Ama sizin cesur ve vatansever gönülleriniz bize güç verdi. Artık soluklanmadan gece gündüz çalışıyor, yine de hiç yorulmuyoruz. Hatta çalıştığımız az bile geliyor. Anamın o endişeleri, üzüntüleri de uçup gitti; sen yanımızdaymışsın gibi var gücüyle cepheye yardım için çalışıyor.

Sen sakın bizi düşünme biz gayet iyiyiz. Geçimimizi sağlıyoruz. Babam da iyileşmeye başladı. Ablam ve ben ona çok iyi bakıyoruz. Köy halkı birbirine sınıksız bağlanmış durumda. Bir sıkıntımız, derdimiz olduğunda birbirimizi teselli ediyoruz; birbirimize destek oluyoruz. Tek derdimiz cepheye nasıl yardım gönderebiliriz diye düşünmek. Size olan güvenimiz bize sonsuz bir güç veriyor.

Özlemimiz, kavuşma isteğimiz her geçen gün daha da artıyor ama biliyoruz ki o günler de çok yakın. Bize mektup yazmayı ihmal edip hasretimizi daha fazla tutuşturmayın. Sizler burayı, geride bıraktıklarınızı düşünmeyin; bizim kalplerimiz de dualarımız da hep sizinle. Allah yar ve yardımcınız olsun.

Kardeşin

CEYDA GÜL DİNÇER

Sevgili Nişanlım,

Sana buradan selam olsun. Zor zamanlardan geçiyoruz. Akşamları dinlenirken çocukluk anılarımızdan bahsettiğimiz arkadaşlarıma ertesi gün "Rabbim makamını cennet eylesin" diye dua ederken bilsam da kendimi burada vatani görevimi yapmak ve şehitlik mertebesine ulaşma gayesi hüznümü bir umuda çeviriyor. Buradayken çok bomba sesi işittik, bu her bomba bize ölümü hatırlatıyor fakat her bomba bir sandığın içinde saklanan hazine misali ölüm arkasında saklanan şehitlik mertebesini de müjdeliyor. Her an daha yakın ve daha sıcak.... Böyle yazdım diye sakın mahsun olduğumuzu sanmayasın, aksine inaçlı ve umutluyuz.

Burada seni çok özledim, aylardır seni görmenin hayalini kuruyorum. Sık sık soruyorum kendime; Acaba seni bir daha görebilecek miyim, yalnız bir kez daha? İçimdeki kavuşma umudu ufak bir kıvılcımdan koca bir yangına dönüp içimi yakıyor zaman zaman. Fakat bu umudun yarısı sana kavuşmaya, diğer yarısıysa vatan için ölenlerden olmaya dair...

Biz bu vatan için canımızı feda etme arzusuyla doluyuz. O kadar istiyoruz ki kendimizi vatanımıza göz diken namus yoksunu alçak zalimlerin mermilerinin önüne atmayı, istiyoruz ki o kafirlerin bombalarına silahlarına toplarına karşı birlikte etten duvar örmeyi, istiyoruz ki boğazi geçerek ülkemizi yıkmak isteyen üç beş soysuzu boğaza dökmeyi! Bizim onlar kadar silahımız, ayağımızda çarığımız hatta çoğu zaman bir kuru ekmeğimiz dahi yok. Fakat bizde onlarda

olmayan öyle bir şey var ki, işte o bize yetiyor. Kafirin varlığından yoksun olduğu şey: sizlerin duaları, vatan ve Allah aşkıyla yanan kalbimiz! İşte biz o aşkı ve duaları zırh edindik kendimize, biz o zırhı giydiğimiz zaman ne açlık ne soğuk ne silahsızlık... Hiçbir şey bizi etkilemiyor. O zırh bizi aç kaldığımızda tok, üşüdüğümüzde sıcak tutuyor ve silahımız olup bizi koruyor.

Cephede yaşananları anlatarak üzmem seni fakat bunlar hakikattir ve bu hakikatleri bilmelisiniz ki bizden sonrakilere anlatabilesiniz. Bilmeliler bizim bizden başka dostumuzun olmadığını, bilmeliler vatani için gözünü kırpmadan giden atalarını!

Vakit epey geç oldu. Az önce de yüzbaşı geldi, erken yatmamızı söyledi; dinlenmemiz gerek, yarın Allah'ın izni ile çıkarmayı durduracağız. Eğer ben şehit olur da dönemezsem sakın üzülme, bil ki ben cennette peygambere komşuyum.

Hakkını helal et, Allah'a emanet...

Cemal

MERT ŞENYILDIZ

Özel

petek

Eğitim Kurumları